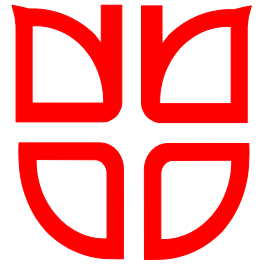

A levél

A svájcmagyar nyelvű protestáns
gyülekezetek értesítője
Mitteilungsblatt der protestantischen
Kirchgemeinden ungarischer Sprache
in der Schweiz
Feuille des communautés protestantes
hongroises en Suisse

Basel-Bern-Zürich

2015 június

60. évf. 1.sz.

„...mintha repülnénk.”

Akár egy képzelőerőnket próbára tevő játék vezetőjének utasítása is lehetne a címben kiragadott két szó. Érezzük át, éljük meg a helyzetet, mintha repülnénk. Dőlünk kényelmesen hátra, engedjük el magunkat. Engedjük el mindazt, ami a Földhöz köt. Ami a gravitációhoz fizikailag nem mérhető módon, mégis hozzáadódik. Játsszunk el a gondolattal, hogy szabadon és könnyedén suhanunk a világmindenségben.

Mondom, akár egy ehhez hasonló feladat leírásából is származhatnának az idézett szavak. De ezúttal nem onnan vannak, hanem a jól ismert zsoltárból. „Mózesnek, Isten emberének imádságá”-ban, a 90.zsoltárban állapítja meg a szerző: Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, *mintha repülnénk*. (10.v) Bizonyára nem véletlen, hogy a Szentírásban gyakorta beleütöközünk ennek az alapvető életérzésnek a megfogalmazásába. Az emberi élet rövid, törekeny, sebezhető. Nem régen olvastam egy érdekes tanulmányt arról, hogy ráadásul, ahogy korosodunk, úgy érezzük viszonylagos módon az egyre hosszabb magunk mögött tudott úthoz képest egyre gyorsabban múlnak életünk esztendeit. Nem véletlen, ha egy idő után valóban ahhoz hasonlónak tűnik ez az egész „földi vándorút”, mintha repülnénk.

Visszatekintve így érzem magam is, hogy az a hat esztendő, amit svájci magyar gyülekezeti szolgálatban töltöttem, igen gyorsan elrepült. Biztos szerepe van ebben annak is, amiről az előbb említett tanulmány beszél, hiszen magam sem lettem közben fiatalabb. Bizonyára fokozza ezt az érzést a sok mozgás, a folyamatos útonlétel szükségége. A hat-hét gyülekezet közötti ingázás, a személyes látogatások alkalmával ennél sokkal nagyobb számú település felkeresése, ami miatt otthoni barátainak ismerőseimnek gyakran mondogattam tréfásan: intercity lelkész lettem. De megjelenik benne a nyári szünetek, a hazautazások, az egyházi év és a szövetségi életünk által diktált rend dinamikája is.

Annak ellenére, hogy a korábbi évekből már voltak tapasztalataim a diaszpóra magyarságban végzett szolgálatokkal kapcsolatban, az itteni gyülekezeti munkában azt éltem meg, hogy a korábbi tapasztalatok nem feleltethetőek meg az itteni viszonyokkal. Nem csak nyugat-európai, de svájci helyzetünket tekintve sincs két egyforma háttérű, két egyforma adottságú, összetételű gyülekezet. A sokat emlegetett kantonális különbségeken túl színesítették – olykor nehezítették – közös munkánkat az infrastrukturális feltételek is. Ez alatt értem egy-egy istentiszteleti hely megközelítési lehetőségeit, a foglalás vagy éppen magának a használatnak a nehézségeit.

Az istentiszteleti, bibliaórai kereteket ugyanúgy, mint a kvázi „egyházszervezeti” kereteinket túlnyomórészt a korábbi időből örököltém. Ezekben elsősorban nem azért nem sürgettem változásokat, mert mindent tökéletesen jól működőnek és célravezetőnek tartottam. A fő ok inkább az volt, hogy kétséges anyagi helyzetünk miatt eleve is csak két éves megbízást kaptam, amit később folyamatosan mindig egy-egy évvel hosszabbított meg Közgyűlésünk. A távlatos tervezés lehetőségének ilyen mértékű hiánya sajnos lecsapódik és továbbgyűrűzik szövetségi és gyülekezeti életünk koncepciótlanságában is. Szinte minden közgyűlésen elhangzik, fő célunkat, az Ige magyarnyelvű hirdetését sikerült megvalósítanunk. Ez azonban olyan minimál cél, ami nem ad elég municiót az önálló életképességhez. Ez abban mutatkozik meg, hogy többnyire évtizedek alatt sem sikerült igehallgató passzív közösségekből aktív, szolgáló gyülekezetekké válnunk. Presbitériumaink az esetek többségében nem működnek, közgyűléseink inkább formálisak, az építő kritikáknak és vitáknak egyaránt híjával vannak. Ezekben a területeken én sem tudtam változást elérni, konfliktuskerülő alaptermeszetem okán kerültem a feszültségek felvállalását. Ezt utólag hibának és mulasztásnak látom, de részben megmagyarázza a már említett távlatos tervezés lehetőségének a hiánya.

Felhívjuk Testvéreink figyelmét, hogy a St.galleni közgyűlés alkalmával családi nappal és gyermekprogrammal is készülnek a szervezők

Ez sem menti azt a tényt, hogy nem voltam túl jó látogató, közösségépítő. Nehezen indultam el olyanok felé, akiket nem ismertem egyébként a vasárnapi vagy bibliaórai találkozásainkról. Különösen, ha egy-két látogatási kísérletemet udvariasan elhárítottak vagy az ismeretlen jövőbe toltak ki, váltam még nehezkesebbé a kapcsolatfelvétel terén. Viszont azt bátran állíthatom, ha valaki nyitott volt és hívogató, abban az esetben soha sem maradt el a látogatás.

Meg kell emlékezni arról is, hogy az utóbbi hat esztendő nem csak számomra repült el szuperszonikus sebességgel. Már van olyan általam keresztelt csecsemő, akivel komoly beszélgetésekbe lehet bocsátkozni. Két bázeli konfirmandusunk idén érettségizett. De elreppentek, elmentek a minden élők útján is olyanok, akik időközben nagyon a szívemhez nőttek. Megfáradtak olyanok, akik érkezésemkor még fő húzóerői és motorjai voltak Szövetségünknek, gyülekezeteinknek. Ugyanakkor gyorsan változó korunk folyamatosan „reppent” hozzánk új arcokat, akik továbbra is megfogalmazzák azt az igényt, hogy szükség van magyar nyelvű lelkigondozói munkára. A folytatás megszervezésének felelősségét nem lenne ugyan „fair” egy az egyben rájuk terhelni, viszont a támogatás és ezzel együtt a magyar nyelvű lelkési státusz megszűnésével előálló új helyzetben az ő felelősségérzetüket is folyamatosan élesztetni kell.

Azt még nem tudom, én személyesen mit fogok szeptember után csinálni, milyen új szolgálati területen fogok munkálkodni. Hiszem, az az Úr, aki eddig is vezette életemet, ezután sem fog magamra hagyni, terelget majd az útelágazódásoknál a választásaimban. Választani és tovább lépni azonban nekem kell. Ugyanígy hitem szerint,

ugyanaz az Úr visel gondot továbbra is Szövetségünkre és gyülekezeteinkre is. Ő oltalmaz, támogatja szívünket, lelkünket. Ha kell, nyitogatja a pénztárcánkat, felszítja bennünk az áldozatkészséget. De nem lop meg bennünket. Nem veszi el a pénzünket. Ahogy nem szervez nekünk helyettes lelkészeket, nem szerkeszt helyettünk gyülekezeti újságot, nem megy el helyettünk a bibliaórára vagy az istentiszteletre. Ha valóban egyházzá, gyülekezetté akarunk válni a szó szoros értelmében, akkor ezeket az igazságokat mindenképpen meg kell fontolnunk.

A legenda szerint egyszer egy indiai hercegnő elment egy szentéletű remetéhez, hogy tanácsát kérje, milyen bölcseséget véssessen a gyűrűjébe, ami megóvja attól, hogy túlságosan kétségbe essen, ha nehéz időket kell megélnie, de attól is, hogy elbizakodjon, amikor boldog és szép napokban van része. A bölcs rövid gondolkodás után egyetlen szót írt a hercegnőnek átnyújtott papírlapra: ELMŰLIK.

Elmúlt hat esztendő. „Mintha repülnék.” Köszönöm, hogy együtt tölthettük. Hogy épülhettem, reménység szerint bölcsőbbé is lehettem általatok. Bocsánatot kérek mulasztásaimért, elmaradt beszélgetésekért vagy látogatásokért. Azok bocsánatát külön is kérem, akik számára, személyiségem, stílusom taszító vagy botránkoztató volt, illetve azoktól, akiket esetleg személyükben vagy meggyőződésükben bántottam meg.

Hadd fejezzem úgy be, ahogyan gyakran a hirdetéseket is szoktam az istentiszteleteken:

Az Úr legyen őriző pásztorunk!

Kókai Csaba

Választmányi megbeszélés Beuggenban

A kantonális egyház támogatásának beszüntetése bizony szembesített bennünket azzal, hogy több felelősséget vállaljunk a gyülekezeti munkában. A mostanáig hűséggel szolgáló presbitériumok jórésze abba a korba érkezett, amikor tekintettel kell lennie az egészségi állapota diktálta valóságra. Emiatt nagy szükségünk van fiatalokra, akik a gyülekezetekben presbiteri munkát vállalnak. Ez a generációváltás eddig Bernben végbe is ment – *Albert Jónás* testvérünk elnöksége alatt pezsgő gyülekezeti élet indult el. Erre a váltásra várunk a Szövetség többi gyülekezetében is.

A Szövetség jövőjét illetően úgy tervezzük, hogy előbb az új Szövetség alakuló ülését tartjuk meg **szeptember 12-én 10 órakor Bernben**. A jövődöbéli választmányban a kisebb gyülekezetek 2, a nagyobbak pedig 3 taggal képviseltetik magukat. Az elnöki, valamint az alelnöki tisztségre *Jónás Albert* berni, illetve dr. *Dudás Levente* bázeli testvérünket javasoltuk. A pénzügyek továbbvitelére *Merk Tünde* bázeli gyülekezetünk fiatal tagja jelentkezett. Isten adjon nekik erőt, kitartást ehhez a munkához. A levél szerkesztését egyelőre *Deák Péter* végzi tovább, abban a reményben, hogy erre is találunk majd megfelelő fiatalabb szakembert.

Az az elképzelés, hogy a jövőbeli Szövetségnek a gyülekezetek tagonként egy bizonyos alapdíjat fizetnek be,

amit a gyülekezeti lap nyomtatására, a honlap domain-díjára, valamint egyéb adminisztratív munkára fordítunk. Ezen kívül a mindenkori helyettesítési díjakat szintén a gyülekezetek utalják majd át a Szövetségnek az aktuális istentiszteleti / bibliaórai rendnek megfelelően.

A helyettesítő lelkészek beosztását, a szolgálatok kifizetését, valamint a törvény előírta járulékokat a Szövetség intézi. Jelenlegi elképzelés szerint (a döntést az alapító közgyűlésnek meg kell még szavaznia) egy istentiszteleti helyettesítésért bruttó 250, egy bibliaóráért bruttó 150 frankot fizet majd a Szövetség. A Kazuáliákért fizetendő összegekről később döntünk.

Gyülekezeti tájékoztatónk *A levél* immár hatvanadik évfolymába lép. Leírni is nagyon hosszú idő! A lapot eredetileg a lelkipásztor írógépen saját maga készítette kimondottan egyszerű kinézettel, a szerkesztést később *Deák Péter* vezette át a mai elektronikus formába. Nagy szükség lesz a szerkesztőbizottság frissítésére, hisz ez a csapat is idősödik, ereje fogy.

Alapjában véve mégis elmondhatjuk, hogy a magyar nyelvű istentiszteleteket és bibliaórákat a közeljövőben is szinte változatlanul folytathatjuk. Hálát adunk Istennek, hogy a nehezedő körülmények ellenére is van lehetőség a szolgálat továbbvitelére.

Deák Péter

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (Mt 5,7)

Isten hozta Michna Krisztina lelkészt Zürichben!

Sok évvel ezelőtt Édesanyám arra vállalkozott, hogy családunk valamennyi tagjáról ír egy jellemzést és egy jelképes történetet, egy-egy boldogmondáshoz kapcsolódva. Jutott egy igevers Édesapámnak, egy Édesanyámnak, egy a bátyámnak, egy a nővéremnek, egy-egy a három húgomnak és egy nekem. Amikor most a szövetség előtt szeretnék bemutatkozni, azt a jézusi mondatot választottam, amit én kaptam: „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*”

Örültem a kapott igének, a hozzáírt soroknak, mert számomra a Szentírás legfontosabb szava ez: IRGALOM. Boldogok az irgalmasok, akik észreveszik azt, aki bajban van, akik másokhoz odahajolnak, akik meg tudnak bocsátani, akik feltétel nélkül szeretnek. Egész életemben ezt láttam és ezt tanultam, szüleimtől, nagyszüleimtől, s különösen lelkész Nagyapámtól, aki éppen ebben az esztendőben lenne 100 éves. Teljes szívvel fordultam mindig a kicsik, gyámoltalanok és elesettek felé. A szülői házban kisebb testvéreim felé, a gimnáziumi évek alatt a Debreceni Református Kollégium diákjaként egy nevelőotthon árvái felé, az egyetemi évek alatt, a budapesti teológia hallgatójaként súlyos beteg gyermekek és családjaik felé. Mindig megérintették szívemet azok az emberek, akik oltalmat kerestek.

A teológia elvégzése után, hat éven át szolgáltam gyülekezeti lelkészként, majd továbbtanultam, s először a Károli Gáspár Református Egyetemen szereztem középiskolai vallásanári, majd a Semmelweis Egyetemen, mentálhigiénés és tereptanári diplomát. Ezután hívtak meg lelkigondozó-kórházlelkésznek az akkor egyházi kézbe került Mosdósi Tüdő- és Szívkórházba, ahol hat évig szolgáltam főállásban a szenvedők – gyermekek, felnőttek, idős otthon lakói – és a mellettük dolgozó nővérek, orvosok között. Itt ismerkedtem meg férjemmel, akit éppen két év svájci munka után hívtak haza Mosdósra, a tüdőosztály vezetésére. Az ő osztályán is és a többi részlegen is nagyszerűen együtt lehetett működni nővérem, orvosnak, diakónusnak és lelkigondozónak a betegek gyógyulásáért, lelki békességéért, s a munkatársak lelki egészségéért. Nagyon hálás vagyok ezekért az évekkért!

Dr. Major Tamással 2007. júniusában kértük Isten áldását közös életünkre. Esküvőnkön Nagyapám, Ablonczy Dániel hirdette az igét, s alapigéje Ruth könyvéből ez volt: „Ahoval te mész, odamegyek én is...” Elkövetkező éveinket meghatározta ez a vallomás. Pár évig Mosdóson laktunk, a kórházat körülvevő csodálatos ősparkban, szolgálati lakásban. 2009-ben megszületett kislányunk, Jázmin Anna, 2010-ben pedig kisfiunk, Tamás Dániel. 2012 májusában férjem kapott egy állásajánlatot, Bad Fallingbostelbe hívták dolgozni, így Németországban éltünk két évig, majd 2014 nyarán az uznachi Spital Linth ajánlatára igent mondva, Svájcba költöztünk. Ahoval ő ment, követtem én is.

A gyermekek nevelése mellett ez idő alatt készítettem el doktori értekezésem, melyben a kórházi lelkigondozás során megszerzett tapasztalatokat és tudást kívánom továbbadni az utánam következőknek. Ez év őszén lesz lehetőségem arra, hogy a doktori szigorlat alkalmával számot adjak tudásomról, és megvédem téziseimet.

Számomra különleges ajándéka Istennek, hogy éppen akkor, amikor azon kezdtem gondolkodni, hogy szívesen szolgálnék újra, lehetőség nyílik Zürichben a lelkészi szolgálat végzésére. Egyelőre kisgyermekeink miatt egész állásra és több gyülekezet gondozására nem gondolhatok, de egy közösségben szívvel-lélekkel kezdem el októbertől a szolgálatot, hogy továbbadhassam azt az irgalmat, amit Istentől, Jézus Krisztus szenvedése árán megkaphattam én is. Örömmel és hálaadással veszem át azt a gyülekezetet, amelyet elődeim oly sok hittel és reménységgel gondoztak. Köszönöm az utat mutató Istennek és az engem felkérő gyülekezetnek a lehetőséget, melyet – bár 40 km-nyi távolságból, – de bizakodva fogadok el, azzal a reménységgel és igyekezettel, hogy a rajtam könyörülő Isten irgalmát valamilyen módon továbbadhatom. Isten áldása kíséreljen minket közös utunkon!

Michna Krisztina

Reflexiók Beuggen-re

Családunk a berni református gyülekezet tagja. Két kislányunkkal egy Bernhez közeli faluban, Grossaffolternben élünk. A gyerekek: Anika 2 éves és Leonie, 6 éves. Ő ősszel kezdi az iskolát. Feleségem, Kata közgazdász-ként dolgozik és néhány hónapja - Isten elhívására - gyülekezetünk pénztárosa és egyben presbitere is. Jómagam informatikus vagyok.

Nagyon örülünk, hogy Isten jóságos munkálkodásának köszönhetően életünk egyre szorosabban kötődik gyülekezetünkhöz, és ez a közösség egyre inkább részünké válik.

Idén először vettünk részt a Szövetség által szervezett pünkösdi Évadzáró Konferencián, mely ezúttal is a németországi – a Rajna folyó partján található - Schloss Beuggen-ben került megrendezésre.

Mind a helyszín, mind pedig a meghirdetett programok vonzó hétvégét ígértek számunkra és ebben nem is csalódtunk.

Az első napot – a rendezvényről kicsit megkésve – a közös „batyus” ebéddel kezdtük, ami után – immár jólakottan - nagy érdeklődéssel hallgattuk meg a magyar Bibliatársulat elnökének, *dr. Pecsuk Ottónak* érdekes előadását. Az ezt követő vacsora után *Gerendás Péter* szívmelengető koncertjén vehettünk részt.

Nagyon örültünk, hogy a találkozón több kisgyermekes család is képviseltette magát. A különböző programokkal párhuzamosan szervezett gyermekfoglalkozásoknak köszönhetően nagyobbik lányunkat szinte alig láttuk. Ő is nagyon jól érezte magát régi és újonnan megismert barátai közt.

A vasárnapot a kastély labirintusában megtartott reggeli meditáció során lelkileg feltöltődve kezdtem, míg a családom még az igazak álmát aludta. A délelőtti ünnepi istentiszteleten azonban már együtt voltunk a kastély templomában. A szertartást a Szövetség lelkésze, *Kókai Csaba* és vendégünk *Pecsuk Ottó* vezette. Ezúton is köszönjük a felemelő istentiszteletet.

Délután számunkra ugyancsak új élménnyel gazdagodtunk. Egy maratoni bibliaolvasáson vehettünk részt, melyen kis csoportokban olvastuk Márk evangéliumát elejétől a végéig, majd egy rövid beszélgetésen vitattuk meg az olvasottakkal kapcsolatos észrevételeinket, felmerülő kérdéseinket. A vacsora és az esti áhítat után még sokáig beszélgettünk barátainkkal.

Az utolsó napot kedves feleségem, Kata zenés meditációval kezdte. Most az apára, azaz rám hárult a feladat, hogy a még szundító gyerekekkel maradjak szobánkban. Ezt követően Kókai Csaba lelkészünkkel közösen tanulmányoztuk a biblia egy részletét. Ebéd után sajnos már a végéhez is ért a konferencia.

Az Úr kegyelméből az időjárás csodálatos volt egész hétvégén, csak a hazaindulás napján kényszerített minket egy kiadós zápor rövid várakozásra. Ezt azonban cseppet sem bántuk.

Hálásak vagyunk, hogy jelen lehettünk Beuggenben, és sok új testvérünkkel ismerkedhettünk meg. Bízunk benne, hogy imáink meghallgattatnak és gyülekezeteink, valamint Szövetségünk – bár nehéz jövő áll előttük – tovább élnek és gyarapodnak.

Köszönjük mindenkinek a munkáját, akik lehetővé tették ennek a csodálatos rendezvénynek a létrehozását. De elsősorban az Úrnak adunk hálát, hogy a Lélek ünnepén Isten Szentlelke érezhetően összefűzte gyülekezeteink tagjait és Jézus Krisztus folyamatosan jelen volt közöttük.

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

Reménykedünk, hogy ezt a konferenciát még sokszor megrendezhetjük és hogy ezeken mi is mindig ott lehetünk majd.

Bergsmann Attila

Keresztény életünk Svájcban

2014 őszén érkeztem Svájcba 7 éves kislányommal, egy hároméves doktori projekt nyújtotta továbbtanulási lehetőséget megpályázva. Miután az élet újraszervezésének első lépésével megvoltunk, értesültünk a berni magyar nyelvű protestáns közösség programjairól, és januártól kezdve mi is csatlakoztunk hozzájuk.

Korábban kislányom számára nehéz volt végigülni az istentiszteleteket. Nagy örömmre szolgált, hogy a berni gyülekezetben, bár kis közösségről van szó, erre a részletre is kiterjed a figyelem. A gyerekek az istentisztelet ideje alatt vallásos foglalkozásokon vehetnek részt. Hálás köszönet *Gajdos Mónikának*, aki elkezdte ezt az annak-idején reménytelennek tűnő munkát, valamint a kedves

Király Kingának és Szilágyi Annának, akik szintén magukénak érzik a gyerekek ügyét, és szeretettel tanítják őket.

A vasárnapi istentiszteletek, amik alkalmat biztosítanak arra, hogy kislányom magyar nyelvű gyerekközösségben játszhasson, nagyon sokat segítettek neki a biztonság megtapasztalásában a teljesen megváltozott életkörülmények között is. Számomra ezek az alkalmak, a szerda esti ifjúsági bibliakörök, valamint a *Szedlák Tibor* által vezetett bibliaórák valami régi kedves tapasztalat újrafelfedezésére, mélyrehatóbb megismerésére szolgálnak útjelzőként. A közösen átélt lelki élményekhez nagyban hozzájárulnak a gyülekezet zenész tagjai, akik külön előkészített darabokkal színesítenek egy-egy istentiszteletet és lelkesen kísérik az ifjúsági bibliaköri közös éneklést.

Csodálatra méltó, hogy ezt a kis közösséget, milyen hatékony szervezés jellemzi minden téren. Ezt tapasztaltam az információ közvetítése terén is, amiről az istentiszteletek alkalmával a lelkészek Kókai Csaba és Szedlák Tibor gondoskodnak, valamint az információ on-line elérhetőségét Jónás Albert gondnok biztosítja. Így értesültem a svájci protestáns gyülekezetek pünkösdi évadzáró konferenciájáról, amely a beuggeni kastélyban került megszervezésre. Az istentiszteletekhez és bibliaórákhoz képest, a többnapos keresztény rendezvények többletet nyújtanak, amelyet volt szerencsém megtapasztalni egy korábbi hasonló lelki gyakorlaton, mely sok szempontból sorsfordító volt életemben. Így egyértelmű volt a részvételi szándékunk. A gyerekek programja miatt kicsit aggódtunk, egy héttel a rendezvény előtt még gyanakodva néztük az időjárás előrejelzést, miszerint egész hétvégére esős idő volt várható. Szerencsére nem jött be a jóslat, és a Hieble Erika, valamint a Gajdos Mónika által vezetett gyerekfoglalkozások szüneteiben a gyerekek birtokba vehették a kastély udvarát és kertjét, szabadon kísérletezhettek az udvaron keresztülhaladó vizesárok körül és a kert ékszerinyi virágos szigetén, amit egy békás tavacska díszített.

Május 23-án, szombaton, a konferenciára való érkezés után a Szedlák Tibor által előkészített interaktív bibliaismereti vetélkedő rázza össze a Svájc különböző gyülekezetéből érkezett társaságot. Ezalatt a gyerekek a Hieble Erika által előkészített bibliaismereti kifesőkből kiszínezték a számukra ismerős történetek rajzait. Tovább oldotta

a hangulatot az otthonról hozott batyus ebéd közös elfogyasztása. A délután a Magyar Bibliatársulat elnöke, dr. *Pecsek Ottó* előadásával folytatódott, aki megerősített minket a bibliaismeret fontosságát illetően. Általa hiteles betekintést nyerhettünk a bibliafordítás folyamatába, és tudomást szereztünk a 2014-ben megjelent revideált új fordítású Bibliáról. Az előadás során felmerülő kérdések megvitatására előbb kisebb csoportos beszélgetések adtak alkalmat, majd lehetőség volt a fennmaradó kérdésekkel újra az előadóhoz fordulni.

Az estét egy *Gerendás Péter*-koncert zárta, amelyet egyes érzelmekkel vártunk, de végül hitelessége által, az előadó sokunkat meggyőzött. Az előadás show-vá alakult, mikor a közönségből spontán módon, professzionálisan visszaválaszolt *Jónás Mária* nyugalmazott operaénekesnő. Az előadót meglepte a segítség és tetszésének jeléül az este során még többszörösen együttműködésre hívta az ajándékként érkezett hangot. Aki időben felkelt, a vasárnapot reggeli áhítattal kezdte a kastély kertjében levő életlabirintusban kanyarogva. Aki kissé késve érkezett, a Rajna-parti reggeli napfürdő azt is hálaadásra készítette. Az ünnepi istentiszteletet, amelyen *Kókai Csaba* és *Pecsek Ottó* lelkészek szolgáltak, délután a tervezett programtól eltérően, egy spontán ötletből felmerülő, Bibliamaraton követett. A maraton tematikájaként a Márk evangéliuma lett kiszemelve, mivel ez az evangélium írja le a legtömörebb formában Jézus életét. Ezt az evangéliumot a három csoportra oszlott társaság valóban maratoni iramban olvasta el a revideált új fordítású Bibliából. Számomra, aki a Jézus történeteivel eddig mindig külön-külön találkozott, érdekes élményt nyújtott ez a fajta Bibliáolvasás. Egy-egy történet kiragadásával általában egy többé-kevésbé statikus képet kapunk Jézusról, amelyet szelidség jellemez. Ezúttal a történetek mögül, az epikus fonalat követve, érzékelni lehetett az egyre növekvő feszültséget, és felfedeztük azt a Jézust is, aki a tanítványaitól egyre türelmetlenebbül, egyre csalódottabban visszavisszakérdez, hogy: *Miért nincs hitetek? (Mk 4, 40), Még mindig nem értitek? (Mk 8, 21).*

Vasárnap este a szervezőkkel, valamint a többi helyi résztvevővel süteményeztünk. A hétfői napot a reggeli zenés áhítattal kezdtük, amit a Kókai Csaba által vezetett interaktív Biblia-tanulmányozás követett, az *ApCsel 8.* fejezete alapján. Fülöp és az etióp udvari főember történetét beszéltük át búcsúzó hangulatban. Búcsúztunk egymástól és Kókai Csabától, aki ösztől, sajnálatos módon már nem szolgálja a gyülekezetet.

Köszönet a szervezőknek a lelkes munkáért és minden résztvevőnek, aki megtisztelt minket jelenlétével! Kívánok mindenkinek nyitott szívet Isten szavának a meghaladására, kitartást az Istennel járásban, és hogy mindnyájunknak meglegyenek a magunk Fülöpjeink és mi magunk is sokak számára lehessünk Fülöpök ezen az úton. *Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. (ApCsel 8, 37)*

Sipos Kinga

Gyülekezeti beszámolók

Bázel (Meszlényi Ria)

2015. első félévében a bázeli gyülekezet istentiszteleteit *Kókai Csaba* szövetségi lelkész tartotta, január 18-án *Szedlák Tibor* lelképásztor és május 3-án *Vályi-Nagy Ágnes* lelkész helyettesítettek. Szokásos helyünkön a Katharina kápolnában, illetve két alkalommal a Münstersaalban dicsértük Istent. Az istentiszteletek után a Bischofshof, Hofstube termében legtöbbször egyedül kávéztunk, a Münster gyülekezet tagjai nélkül. Húsvétkor ünnepi úrvacsorás istentiszteletet tartottunk, melyet szeretetvendégség követett.

A zenei szolgálatot és hűségét köszönjük *Dudás Levente* doktor úrnak, a helyettesítéseket pedig *Csapó Évának* és *Hacke Margitnak*. Az Úr asztalára mindig szép virágot hozott és a kávézást is szeretettel készítette elő Meszlényi Ria. A szerdánkénti bibliaórákat is sikerült rendben megtartanunk a Florastrasse 12. szám alatti gyülekezeti teremben.

2015. március 14-én az 1848-49-es Szabadságharc és Forradalomra több bázeli magyar szervezettel közösen a Zwinglihausban, 2015. június 6-án pedig Trianonra szintén több svájci magyar egyesülettel együtt a Münstersaalban emlékeztünk.

A 2015. május 23. és 25. között rendezett Pünkösdi találkozóan a Bázelhoz közeli Schloss Beuggenben az idén is szép számban vettünk részt gyülekezetünkben.

Tudtuk, hogy a csendesnek tűnő időszakban már a kihívásokkal teli következő félévre kell felkészülnünk, hisz 2015. szeptember végétől szövetségi lelkészünk mandátuma lejár és a svájci kantonális egyházak támogatása is megszűnik. Hála Istennek sikerült évvégéig már lelkészeket találjunk, akik szokásosan minden hónap első és harmadik vasárnapján az ígét hirdetik, illetve a bibliaórákat is megtartják.

Borsos Elek évtizedes munkája után koránál fogva és egészségi állapotára hivatkozva lemond a gyülekezet presbitériumi elnöki tisztségéről, és helyette *dr. Dudás Leventét* javasolja erre a megbízásra. 2015. június 21-én tartjuk közgyűlésünket, ahol sor kerül majd az új elnök és a presbiterek megválasztására.

Ezúton is szeretnénk hálásan megköszönni Borsos Eleknek, hogy évtizedeken át szívén viselte a bázeli gyülekezet sorsát, tudásával, szeretetével és anyagilag is, kedves feleségével, Júliával együtt mindig őszintén támogatták a bázeli magyar protestánsok hívő életét. Ahogy értesítőjében írta, az elnöki tisztról való visszalépés, természetesen nem azt jelenti, hogy eltűnik a bázeli gyülekezet életéből. Kívánunk ezúton is Borsos Eleknek és Júliának minden jót további életükben, legfőképpen jó egészséget és hosszú életet!

A gyülekezet életében elkövetkező küzdelmesebb időszakban is hiszünk megmaradásunkban, jövőnkben, hisz „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban*”. (Zsolt 46,2) Imádkozunk az Úrhoz, hogy úgy legyen!

Bern (Jónás Albert)

Egy gazdagon virágzó esztendőre tekinthetünk vissza, ami a gyülekezetünk növekedését és fejlődését illeti. Érezhető, hogy a gyülekezeti tagok sajátjuknak érzik a gyülekezetet, így nagy természetességgel vállalnak az emberek gyülekezeti munkát, legyen az zenei szolgálat, legyen az gyermekmegőrzés, legyen az a szeretetvendégség elkészítése terén. Istené a dicsőség, hogy úgy érzem, mindannyiunknak örömet okoz ide eljőnni, a közösséget megélni, az istentiszteleteket hallgatni, a bibliaórákon részt venni.

A rendes alkalmainkon kívül működik a házaskör is, ami fontos baráti szálakat hoz létre az ifjabb korosztályú tagjaink között! Külön köszönet a Gajdos házaspárnak ennek megvalósításáért!

Új pénztáros és presbiter. *Papp Dóra* személyes családi okokból nem bírja tovább vinni a presbitériumi tisztséggel és a pénztárosi funkcióval összefüggő feladatait, s ezért a közgyűlés alkalmával lemondott tisztségéről. Nagyon köszönjük Papp Dóra több évtizedes nagyon értékes szolgálatát a gyülekezetünkben. Kívánjuk neked Dóra, hogy a továbbiakban is megáldjon Téged és családodat az Úr!

Bergsmann Kata személyében új pénztárost és presbitert választott meg egyhangúan a gyülekezet, aki képzettségénél fogva nagy szakmai tudással rendelkezik, és aki családjával együtt oszlopos tagja a gyülekezetünknek! Istennek legyen hála érte, hogy köztünk vagyunk, és hogy elvállaltad a feladatot!

A mögöttünk lévő félévben egy külön istentiszteleti sorozatot tartottunk, aminek a „Heuréka” címet adtuk. Így három hónapon keresztül havi három istentiszteletnek örülhetett a gyülekezet. Határozottan láttuk, hogy a heti rendszerességgel megtartott istentiszteletek megerősítették a gyülekezetet és a közösséget, és nem utolsósorban megnőtt az istentiszteletek látogatottsága is. a „Heuréka” istentiszteletek alaposabb kiértékelésére június 27-én, a nyári gyülekezeti délutánon került sor.

St. Gallen (Hieble Erika)

Mozgalmasan telt gyülekezetünkben az élet! Mind a novemberi szövetségi közgyűlésen, mind a februári gyülekezeti közgyűlésen megerősítették tagjaink, hogy számukra fontos a magyarnyelvű istentiszteletek megtartása és a gyülekezeti közösség. Ez abban is meg-

mutakozott, hogy a megemelt összegű tagdíjakat befizettük. Kívánom minden „egyházfenntartónak”, hogy sokszorosan is tapasztalja meg a valóságos csodát: Jézus azért jött, hogy nekünk *életünk* legyen és *bővölködjünk!* (János 10, 10.)

Decemberben először tartottunk közös karácsonyi ünnepséget a magyar egyesülettel és a katolikus gyülekezettel. A gyerekek népi betlehemest tanultak és adtak elő Farkas Anna segítségével. Köszönjük ezt a csodálatos élményt!

Az év elejétől aktívan bekapcsolódott gyülekezetünkbe a *Bogár* család. Ezúton is szeretettel köszöntjük őket és Isten áldását kívánjuk életükre. Istvánék táncházat szerveznek, Marci fiuk pedig a nagyobb gyerekekkel együtt az istentisztelet liturgiájában veszi ki szolgálatát: Igeolvasással, hitvallás és az Úri imádság felvezetésével.

Február 23-án búcsút vettünk *Németh Ilona* testvérünkötől. Gyülekezetünk hűséges tagja volt, otthonában tarthattuk az idősebb generáció számára a bibliaórát. Köszönjük kedvességét, humorát és a beszélgetéseket. Hiányozni fog.

Márciusban sajnos betegség miatt nem tudtam részt venni az ökumenikus istentiszteleten, pedig a gyerekek meglepetésként a Nemzeti dalt is betanulták!

Áprilisban újra közöttünk volt a *Sahin* család. Ők néhány év magyarországi tartózkodás után tértek vissza 4 gyermekükkel. Nagyon örülünk, hogy a kapcsolat, a barátság a távollét alatt sem szakadt meg. Örülünk, hogy újra itt vagytok!

Hála Istennek lassan tényleg több gyermeket fogunk számolni, mint felnőtten az istentiszteleten! ☺ Mire a Levél megjelenik, reménység szerint Kessenheimer Enikő és Attila második gyermeke is megérkezik!

Májusban Taizé-istentiszteletet tartottunk énekléssel, imádsággal, csendes elmélkedéssel. Talán többünknek ismeretlen volt ez a forma, hiszen nem szoktunk hozzá a közösen megélt csendhez. A rohanó világban, a rengetek feladat, probléma, gond, veszteség között pedig nagy szükségünk van „LÉLEK-zet vételre”. S néha nincs is másnak helye mint a csendnek, mert minden szó, minden mondat tökéletlen ahhoz, hogy kifejezzük első lelkivilágunkat, főleg akkor, mikor veszteségek érnek. Őszinte imádsággal gondolunk Gáncs Zsuzsára és nagybeteg férjére, Lacira.

Schloss Beuggenben 3 család vett részt gyülekezetünkben.

Ezúton köszönjük Valentyk Csilla volt elnökünk munkáját, szolgálatát. Rendkívüli közgyűlésre /új elnök !!!

választása/ augusztus 30-án kerül sor a kerti partival egybekötött évadkezdő istentiszteleten.

Zürich (Deák Péter)

Karácsonyi istentiszteletünk előtt *Csapó Éva* bázeli testvérünk jelezte, hogy *Földesi Lajos* hegedű, valamint *Kovács Andrea* hárfaművész ismét Svájcban lesz és szívesen lépnek fel az istentiszteletünk keretében. *Csapó Éva* maga is egy-egy szoprán szólószámmal gyönyörködtet bennünket. Köszönjük a meleg karácsonyi hangulatot!

Január 24-én volt a HEKS kelet európai napja Zürichben, ahová két magyar előadó is hivatalos volt: *Kató Béla* kolozsvári református püspök, valamint *Sohajda Levente* göncruszkai lelkész. A két lelkész zürichi látogatásán felbuzdulva úgy döntöttünk, hogy a másnapi istentiszteletünk után hívjuk meg őket az előadásuk magyar nyelvű összefoglalására. A szervezést a Helvetia Hungaria társaság, a Keresztény Magyar Munkavállalók Szövetsége, a Zürichi Magyar Mérnökök Egyesülete, valamint a katolikus és protestáns gyülekezet vállalta.

Az első előadáson *Kató Béla* az újonnan román elnökké választott, szász származású Klaus Johannisszal szembeni magyar elvárásokról, valamint az emiatt várható magyar hátrányokról szólt. Attól tartanak, hogy a román politika minden kisebbségekkel szembeni feladatát elintéztnek véli egy nem román államelnök megválasztásával.

Sohajda Levente jól összeszedett előadásban számolt be a göncruszkai cigánymisszióról, az eddigi eredményekről.

A március 15-i ökumenikus istentiszteletet ismét a Neumünster gyülekezeti házában tartottuk meg. A liturgiát *Kókai Csaba* lelkész végezte, *Vizauer Ferenc* katolikus plébános prédikált.

Az istentisztelet utáni ünnepségen *Babucs Zoltán* fiatal hadtörténész tartott egy hihetetlenül érdekes előadást a magyar katonák és tisztjeik hőstetteiről. Az ökumenikus kórus Kossuth-nótái, a cserkészek szavatai joggal váltották ki a közönség tapsát.

Húsvéti istentiszteletünkre sok fiatal, Svájcban munkát vállaló magyar testvérünk jött el. Jó érzés volt velük együtt ünnepelni. Az istentisztelet keretében *Visky Máté* két hegedűszóval lépett fel.

Szólni szeretnék még a bibliaóráinkról is: az időknek tartott koradélután bibliaórákat novembertől kezdve *Michna Kriszina* lakásán, a Rapperswilhez közel lévő Wagen-ben fogjuk megtartani. Én vállalom, hogy rajtam kívül még további négy személyt is elviszek.

Isten veled Szöllősy Pál

Ki ne ismerte volna őt, aki mai Szövetségünk egyik alapítója, hosszú ideig elnöke volt, majd visszalépése után is főleg ügyvédi tapasztalátával, bölcs tanácsaival támogatta gyülekezeteink munkáját. Neki nagyon fontos volt a magyar nyelvű svájci lelkigondozás megszervezése Svájcban. Amikor a kantonális egyházak előrebocsátották, hogy belátható időn belül megvonják a támogatásunkat, akkor is részt vett minden tárgyláson, ahol sikerült ezt a döntést egy pár évig feltartóztatni. Nem rajta múlt, hogy ez mégis bekövetkezett.

2014 őszén még nagy családi körben ünnepelték meg 88. születésnapját, röviddel ezután viszont egy hirtelen lefolyású, halálos kimenetelű betegségén már nem tudtak az orvosok segíteni. **2015. január 12-én**, otthon, családjá körében szenderült el. Isten nyugosztalja.

A következőkben életútjából adunk közre egy pár adatot:

Szöllősy Pál egy jómódú mérnök-család gyermekeként 1927. szeptember 1-én született Budapesten. Kiskorában asztmás tünetei voltak, ami miatt néha hetekig tartó kúrára küldték. A nemrég megjelent könyvében „*Bilder aus meinem Leben*” arra emlékezik, hogy a villájuk verandáján nyakig betakarva, sapkával a fején kellett naphosszatt a friss levegőn feküdni, miközben édesanyja nem tudta könnyeit visszatartani. Az akkor még szokatlan módszerrel gyógyító Földváry doktornak azonban sikerült a fiataláll serdülő Palit mégis kigyógyítania.

Amikor 1944-ben a hitleri csapatok megszállták Magyarországot és a nyilas-kormány került hatalomra, akkor az édesapja az egész családot Sopronba küldte abban reménykedve, hogy ott biztonságban lesznek. Nemsokára megkezdődött ugyanis Budapest bombázása, s a villájuk a német főhadiszállás közelében volt. Édesapja kívánsága az lett volna, hogy a család meneküljön nyugatra, amire az édesanyja nem volt hajlandó. Ehelyett visszatértek Budapestre és sikerült a háborút nagyobb károk nélkül átvészelnük. Eközben a családi villában több üldözött zsidót is bújtattak.

1950-ben felvették a jogi egyetemre, amit azután kitűnő képességeinek köszönhetően „summa cum laude” kitüntetéssel végzett. Diákkora ideje alatt kétszer is megválasztották a diákönkormányzat elnökévé. Amikor a kommunisták ezt a szervezetet is befolyása alá akarta vonni, akkor Pali lemondott tisztségéről.

Az 1956-os forradalom kitörése előtt Pali az egyik állami építkezési vállalat jogtanácsosa volt, ahonnan 1955 májusában, mint nem megbízható elemet elbocsátották. Nem lévén párttag, saját ügyvédi irodát sem nyithatott. Ekkor egy veszprémi ügyvédi irodához ment, ahol polgárjoggal, valamint szövetkezeti joggal foglalkozott. Itt éri a forradalom kitörése. A budapesti események hírére részt vesz a veszprémi megmozdulásokon. Rövidesen beválasztják a Dunántúli Nemzeti Bizottságba, megbízzák a „*Veszprémi Hírlap*” szerkesztésével is. Október 28-án itt jelenik meg az ő szerkesztésében a *Forradalmi Kiáltvány*, amit a későbbi történészek is sokra becsülték. A sok reménnyel indult forradalmat nagyon rövid idő alatt szovjet tankok segítségével vérbe fojtják – ekkor kényszerül ő is Évi hugával és Zehery Lajos St. galleni gyülekezeti tagunkkal együtt Bécsbe menekülni.

Ausztriában 9 hónapig tartózkodik, ahol bekapcsolódik a magyar menekültek lapja, a „*Bécsi Magyar Híradó*” szerkesztésébe, majd annak főszerkesztője is lesz. A 9 hónap letelte után két lehetőség is áll előtte: vagy Svájcba, vagy pedig Svédországba mehet. Mivel a St. galleni főiskolán ösztöndíjat ajánlanak fel neki, ezért természetesen Svájc mellett dönt. 1961 májusában sikeresen le is vizsgázik St. Gallenban, rövid 3 hét múltával pedig már a genfi „*Union Suisse*” biztosítónál kap állást.

Rövidesen itt is talál magának magyar társaságot, majd az egyik magyar összejövetelen találkozik a ragyogó *Martine Pfister*-rel 1962-ben, akit később feleségül is vett.

Ugyanebben az évben vándoroltak ki szülei is Svájcba, így a család egy része végre együtt volt ismét.

1964-ben a „*Schweizer Rückversicherung*” – hoz került, ahol kárbiztosító jogászként kezdi a pályát, a céghez pedig egész a nyugdíjazásáig hű marad. A biztosítónál több, mint 30 évig végzett kitűnő munkájáért aligazgató is lett.

Szintén 1964-ben veszi feleségül *Martine*-t, akivel haláláig példás, harmonikus házasságban éltek. Három gyermekük született: *Gaby* (1966), *Anette* (1969) és *Gergely* (1971), akiket lehetőség szerint igyekezett magyarul is tanítani.

Választott hazájában élénken érdeklődött a magyar kultúra iránt, elkötelezett alapító tagja, majd hosszú éveken keresztül elnöke volt az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetemnek. A szervezethez a magyar emigráció legértékesebb értelmiségije csatlakoztak, évente egyszer egy-egy európai színhelyen többnapos konferenciát szerveztek. A Szabadegyetem szellemisége az egyházi gyökerekhez kötődött, de egy-egy társadalmi témakör megvitatásához az egyháziak mellett világi szakembereket is meghallgattak.

A Svájci Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége az ő kezdeményezésére alakulhatott meg és működhetett eredményesen. Jótanácsaival, összeköttetéseiével sikerült a svájci kantonális egyházak teljes elismerését kivívnunk. Halála minden gyülekezeti tagunknak pótolhatatlan veszteség.

Tavaly szeptemberben gyógyíthatatlan betegségét állapították meg, ami gyorsan sorvasztotta életerejét. Volt ideje elbúcsúzni a családjától, a barátaitól – a gyülekezettől. Szinte utolsó lélegzetvételig részt vett az idei szabadegyetemi konferencia szervezésében, az évkönyv szerkesztésében, amit betegen is lektorált még.

Január 12-én fájdalomtól mentesen, békésen elaludt úgy, ahogy ő maga is kívánta: otthon, a családjá körében.

Urnás temetésén, a Fällanden-i temetőben *Gödrö Zsolt* lelkész, a Grossmünster Helferei-ban pedig *Vályi-Nagy Ágnes* lelkész búcsúztatta. Utolsó kívánsága szerint a koszorúmegváltás összegét a Svájci Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége kapta meg.

*Ha a halál árnyéka völgyében járok is,
nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy”
(23. zsoltár)*

Deák Péter